

Barocă

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Mă port desculț și umblu fără straie
Pe drumul colbuit, plin de ciulini,
Pământu-i sterp și plânge după ploaie,
Iar eu te-aștept spre seară să-mi alini

Al inimii pojar ce mă sufocă
Și nopțile mi le transformă-n chin,
Arhitectura visului barocă
S-o creionăm în doi sub baldachin.

Pășesc încet parc-aș călca pe ace
Să nu-mi înec speranțele în van,
Când nu te văd, dar te respir îmi place
Să cred că ești un vis de porțelan.

- E timpu-ngust și drumurile-nchise,
Arșița ne coboară în infern,
Mai joacă vântul Faust prin culise,
Iar oamenii dau vina pe guvern.

Doar sufletul e-un eden unde ploaia
Sărută blând al inimii deșert,
Ți-am tapetat cu dorul meu odaia
Și m-am rugat să pot cândva să iert

Minutul de absență și tăcere,
Cortina ce se lasă între noi,
Când buzele păstrează-atâta miere
Și-atâta viață-așternem peste foi.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif